

ning, naar den havde gjort den Tjeneste, gik den tilbage, og der var sørget saa godt, som det var muligt, for, at den kom tilbage i de samme Lommer, af hvilke den var givet ud. Jeg maa derfor sige: at give min Tilslutning til den Reform havde jeg endnu mindre Tilbøjelighed til, end jeg har haft til at give min Tilslutning til den nu foreliggende.

Saa nævnedes det ærede Medlem, for tillige at vise mig, hvorledes jeg skulde have handlet, Tiendeloven, den Tiendelov, som i sin Tid det Højre, hvortil han dog den Gang hørte — gennemførte med Tilslutning fra og paa Foranledning af det moderate Venstre, der den Gang utvivlsomt var de Medlemmer af Folketinget, der efter det ærede Medlems Mening bedst forstode Situationen, og ikke desto mindre staa vi, trods den lille Tiendelov, vi vedtog, nu over for en ny og uægtelig lang videregaaende Tiendegave. Jeg ser ikke i det Eksempel det allermindste, der kunde sige mig, at vi, hvis vi ogsaa havde faaet en lempelig Reform af Skatterne, at vi saa derfor ikke den Dag i Dag vilde kunne paa samme Maade staa for en ny, større Udskrivning, der er tværtimod ogsaa under Forhandlingerne i disse Dage faldet tilstrækkelige Udtalelser fra forskellige Sider om, at vi ikke maa tro, vi nu, trods det, at vi have faaet en vidtgaaende Skattelov, ere færdige, nej, vi ere tværtimod blevne forberedte paa, at de Skatter, vi indføre, ville blive forøgede i Fremtiden. Jeg kan altsaa ikke se, at det Eksempel egentlig skulde være noget, der særlig skulde give det ærede Medlem Ret til at mene, at vi havde gjort rigtigere i at tage Skattereformen tidligere, og det ærede Medlem kan jo i hvert Fald ikke mene, at det, som jeg eller Højrepartiet skulde have gjort, var straks at gribe den Reedtz-Thott'ske Skattereform, da han dog vil indrømme, at det ikke var Højre, der standsede den; det var Folketinget, der gjorde det gennem den saakaldte Brændevinsdagsorden. Men alt dette skal jeg lade ligge. Det har for mig i denne Sag bestandig været Maalet at søge at komme til en Reform, der var saa retfærdig, som den efter min Mening kunde blive, og ikke først og fremmest at komme til den billigste. Og jeg har maa-

ske ogsaa til Forskel fra adskillige andre Medlemmer under denne Sags Behandling ikke først og fremmest ladet mig bestemme af politiske Hensyn. Jeg har gjort Modstand paa de forskellige Punkter, lige saavel naar de stammede fra Højreministerier, som naar de stammede fra Venstre, og jeg har ikke mindst været imod Reformen, og fordi jeg betragter det som en Hovedsag — og hvad jeg godt forstod, at det ærede Medlem for Sæby (Vilh. Lassen) drog frem som det centrale — Formen, hvori vi faa Formue- og Indkomstskatten, en Form, som jeg finder meget lidt heldig. Nu sagde ganske vist den højtærede Finansminister, og det har han for saa vidt Ret i, at denne Form for en Indkomstskat ikke er noget nyt. Vi kende den som en Indkomstskat i alt Fald i Byerne, og som en Formue- og Lejlighedsskat paa Landet, men der er en stor Forskel paa den som Kommunal- og som Statskat. I Kommunerne kan det være i sin Orden, at man har en personlig Formue- og Indkomstskat, der gælder mindre de Indvendinger imod den, som netop for mig ere de væsentligste; thi Grundlaget for Skatten er dog ingenlunde ensartet inden for den enkelte Kommune, idet Grundlaget for Beregningen omtrent er det samme. Saa er der ogsaa en anden Indvending, som her faar mindre at sige, den, at man faar Skatten anderledes frem, eftersom der er en ganske anderledes Villie og Evne til at passe paa, naar det drejer sig om Skat til ens egen Kommune end om Skat til Staten. Efter Loven, som den her er, ville ganske sikkert de kommunale Medlemmer i Skattekommissionerne faa meget stor Betydning ved Skatteansættelsen, og vi ere da meget udsatte for, at de ville søge at tage lempelig paa deres Naboer og Jævnninge, ganske anderledes naar det drejer sig om Skat til Staten end til Kommunen. Jeg har en Gang tilladt mig at stille det Forslag, at Skattekommissionens Medlemmer, for saa vidt de skulle sætte i Skat paa Landet skulde tages fra Byerne, og omvendt tages fra Landet, naar de skulle sætte i Skat i Byerne. Jeg tror, at vi da kom Sandheden nærmere. Derfor kan en personlig Indkomstskat godt passe som kommunal Skat, medens den vil blive en ubillig Skat som Statskat. Hvis vi derfor